

အိပ်ပျော်နေသော
ချိုင့်ဝှမ်းဒဏ္ဍာရီ

နိုင်သောင်းထွဋ်
(ဘာသာပြန်သည်)

အိပ်ပျော်နေသော ချိုင့်ဝှမ်းဒဏ္ဍာရီ

အိပ်ပျော်နေသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးဟု သိကြသော ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုကား
နယူးရော့ပြည်နယ်၏ မြင့်မားလှသော တောင်ကုန်းများကြား၌
ပုန်းကွယ်နေသော ကမ္ဘာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါ၏။
ထိုငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးများ ၏ များ လှစွာသော
ဇာတ်လမ်းများကို လူများ ပြောစမှတ်ပြုနေကြလေ၏။ သို့သော်လည်း
ညညများ တွင် လူတစ်ယောက် မြင်းစီးနေတတ်သည့်အကြောင်း
ဇာတ်လမ်းကိုတော့ အခြားဇာတ်လမ်းများ ထက် တခုတ်ရ
ပြောဆိုနေတတ်ကြ၏။ ထိုဇာတ်လမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ
ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အမေရိကန်တော်လှန်ရေးကာလအတွင်း
သေဆုံးခဲ့သည့်လူတစ်ယောက်အကြောင်းပင်။ တိုက်ပွဲကာလအတွင်း
ထိုလူ၏ ခေါင်းမှာ သေနတ်ထိမှန်ပြတ်ထွက်သွားခဲ့၏။ ထိုသူသည်
သူမြှုပ်နှံခံထားရသော သင်္ချိုင်းမှ ညညထထလာကာ
သူမြင်းပေါ်ခုန်တက်စီးလျက် ပျောက်ဆုံးသွားသော သူဦးခေါင်းကို
ရှာဖွေရန် ချိုင့်ဝှမ်းတစ်လျှောက်
လှည့်ပတ်သွားလာနေတတ်သည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

အိပ်ပျော်နေသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီး၏ အနီးအနားတွင်
"တာရီတောင်း"ဟု အမည်ရှိသည့် ရွာတစ်ရွာရှိ၏။ ထိုရွာကား
ဟော်လန်နိုင်ငံမှ လူများ ရှေးနှစ်ပေါင်းများ စွာကပင်

လာရောက်အခြေချနေထိုင်သော ရွာလေးတစ်ရွာပင်။ ၎င်းရွာတွင် ကျောင်းသေးသေးလေးတစ်ခုရှိ၏။ ဆရာလည်း တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ထိုဆရာ၏ အမည်မှာ "ကရိန်း" ဖြစ်၏။ "ကရိန်း" ဆိုသောအမည်မှာ ထိုဆရာအတွက် လိုက်ဖက်လှသော နာမည်ကောင်းတစ်ခုပင်။ ဘာကြောင့်ပါနည်း။ ထိုဆရာသည် ကြိုးကြာငှက်လို ပိန်ရှည်ရှည် မြင့်မြင့်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက် သေးသေးသွယ်သွယ် ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ရှည်လျားသော လက်တံနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထား၏။ သူ့ဦးခေါင်းကလည်း သေးမှ သေး။ ခေါင်းထိပ်ကလည်း ပြားမှ ပြား။ နားရွက်ကြီးကြီးကားကား။ အသက်မပါသော မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ လည်း ကြီးမှ ကြီး။ နှာခေါင်းမှာ လည်း ရှည်လျားလှပါဘိ။

ဆရာကရိန်းမှာ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံများများ မရှိရှာ။ ဆရာကရိန်းကား အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ဖြစ်နေသည် မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် သူစားသောက်တတ်သည် မှာ လူဝကြီးတစ်ယောက် စားသောက်ပုံမျိုး စားမှ စား။ သူ့စားသောက်မှုကုန်ကျစရိတ်အတွက် ဝင်ငွေနှင့် မမျှ၍ ထေမိကာမိစေရန် ငယ်ရွယ်သူများအား သီချင်းဆိုသင်ပေးခြင်းမှုဖြင့် အပိုဝင်ငွေရှာရလေ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲပြီးတိုင်း သီချင်းဆိုသင်ပေး၏။

သူသီချင်းဆိုသင်ပေးသောသူများ ထဲတွင် "ကာထရီနာ" ဆိုသူ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်၏။ "ကာထရီနာ" ကား ချမ်းသာသော ဒတ်ချ်လူမျိုးလယ်သမားကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပေတည်း။ သူမကား အလှစိုက်ပန်းပွင့်ကြီးပမာ လှပသူ။ ဆရာကရိန်းမှာ မိန်းကလေးများ နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ခပ်ကြောင်ကြောင်၊ ရူးနှမ်းနှမ်းဖြစ်တတ်သူ။ မကြာမီမှာပင်

ဆရာကရိန်းသည် ကာထရီနာ၏ မိခင်ဖြစ်သူ မစ္စစ် "တက်စဲ"ကို
စိတ်အဝင်စားကြီးဝင်စားကာ သူ့ကိုယ်တိုင် မစ္စတက်စဲကို
သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

မိုင်နှင့်ချီ ကျယ်ဝန်းသောမြေပေါ်တွင် စိုက်ပျိုးထားသည့်
ပန်းသီးပင်များ ၊ ဂျုံခင်းများ နှင့် ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့် မွေးမြူထားသော
ရာနှင့်ချီရှိနေသည့် မြင်း၊ နွား၊ သိုး၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ်များ စသည် တို့
ပါဝင်သည့် ကာထရီနာ၏ ဥယျာဉ်ယာမြေကို
ဆရာကရိန်းတွေ့လိုက်ရသော် ဆရာကရိန်းမျက်လုံးများ
ပြူးကျယ်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆရာကရိန်းသည် ထိုဥယျာဉ်ခြံ၏
ပိုင်ရှင်အဖြစ်၊ ကာထရီနာကိုလည်း သူ့ဇနီးအဖြစ်
မြင်ယောင်စိတ်ကူးပစ်လိုက်၏။

သို့သော် ကာထရီနာ၏ နှလုံးသားကို ဆွတ်ယူရေးလမ်းမပေါ်တွင်
ပြဿနာများ စွာက ပိတ်ဆို့ထားမှုရှိနေလေပြီ။ ပြဿနာကောင်မှာ
"ဘရွန်း" ဆိုသည့် အားကောင်းမောင်းသန်
လူငယ်တစ်ယောက်ပင်တည်း။

"ဘရွန်း" ကား အမျိုးသမီးငယ်အားလုံး၏
သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပေကိုး။ ဘရွန်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကား
ကျယ်ပြန့်ကြီးမားလှပါ၏။ ကျောပြင်ကလည်း ကျယ်ကျယ်၊
ဆံပင်ကလည်း တိုတိုနှင့် ကောက်ကောက်ကွေးကွေး။ ဤ
"တာရီတောင်း" ရွာ၏ မြင်းစီးပြိုင်ပွဲတိုင်း ဆုများ စွာ
ဆွတ်ခူးယူနေသူလည်း ဖြစ်၏။ မြင်းမပါဘဲနှင့် ဘရွန်းကို မမြင်ရတတ်။
ဘရွန်း နှင့် မြင်း မှာ ပူးတွဲမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းသာ။ တစ်ခါတရံ
ညနက်ပိုင်းများ ၌ ဘရွန်းနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ ရွာထဲ

ခပ်ကြမ်းကြမ်းမြင်းစီးဖြတ်ကြရင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
ဆူဆူညံညံ လုပ်တတ်ကြ၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ အိပ်စက်နေကြသော
မိန်းမအိုကြီးများ ၎င်းတို့ ၏ ဆူညံသံကြောင့် အိပ်ယာမှ
နိုးလာတတ်ကြကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်လေ့ရှိကြ၏။

"ဘာကြောင့်တုန်းဟယ် . . . ။ သူ့လူရမ်းကားတွေကို
ခေါင်းဆောင်ပြီး ဘရွန်း ထပ်လုပ်ပြန်ပြီလားဟဲ့ . . ."

ထိုသို့လုပ်ဆောင်သောဘရွန်းသည် ဆရာကရိန်း၏
ရန်သူတော်ဖြစ်လေ၍ ကာထရီနာ၏ နှလုံးကို ဆွတ်ချူရေး၌
ဆရာကရိန်း ရှုံးနိမ့်ဖို့ ရန်သာ ရှိလေတော့၏။

သန်မာသော အမျှော်အမြင်ဆင်ခြင်တုံတရားရှိသော
လူတစ်ယောက်အဖို့ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရန် လိုလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။
သို့သော် ဆရာကရိန်းတွင် အကြံတစ်ခုရှိနေလေ၏။ သူ့ရန်သူတော်ကို
မြှောင်မတိုက်ခိုက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ့အကြံကို တိတ်တိတ်လေးနှင့်
လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် လုပ်လေ၏။ ကာထရီနာဥယျာဉ်သို့ ဆရာကရိန်း
ကြိမ်ဖန်များစွာ များစွာ သွားရောက်လည်ပတ်လေတော့၏။
ကာထရီနာအား သိချင်းဆို ပို၍ ပို၍ ကောင်းလာအောင် ဆရာကရိန်းက
အကူအညီလုပ်ပေးနေပါပေသည် ဟု ကာထရီနာ
ထင်မှတ်သွားစေရန်ပင်။

ထိုသို့ဖြင့် အချိန်များ ကုန်လွန် လာလေရာ ရွာသူရွာသားများက
ဆရာကရိန်း ဤချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စ အောင်မြင်လေတော့မည်ဟု
တွေးမှတ်ယူနေကြလေ၏။ ဘရွန်းနှင့်သူမြင်းကို တနင်္ဂနွေညများ ၌
ကာထရီနာအိမ်တွင် ဘယ်သောအခါမျှ မမြင်တွေ့ရတော့။

ဆောင်းဦး၏ တစ်ခုသောနေ့တစ်နေ့၌ ပါတီပွဲကြီးတစ်ခု

ကျင်းပသော မစ္စတက်စဲအိမ်က ပါတီတက်ရောက်ပါရန်
ဆရာကရိန်းအား ဖိတ်ကြားလိုက်၏။ ဆရာကရိန်းက
အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားကို ဝတ်၏။ ပါတီပွဲသို့သွားရန်
ရှည်လျားလှသော ခရီးလမ်း၌ စီးဖို့ လယ်သမားတစ်ယောက်က
မြင်းအိုကြီးတစ်ကောင် ငှားပေးလိုက်ပါ၏။

ပါတီပွဲကြီးကျင်းပရာ အိမ်ကြီးကား လယ်သမားများ နှင့် ၎င်းတို့ ၏
ဇနီးမယားများ ၊ အနီရောင်ခြယ်သထားသော ၎င်းတို့ ၏ သမီးများ ၊
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသည့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် ၎င်းတို့ ၏ သားများ
စသည့်သူများ ဖြင့် ပြည့်လျှံသွားလေတော့၏။ ခင်းကျင်းထားသော
စားပွဲများ ပေါ်တွင် လည်း စားစရာအမျိုးမျိုးအဖုံဖုံနှင့်
သောက်စရာအတွက် ဝိုင်တို့ ကိုလည်း
ဖန်ခွက်ပေါင်းမြောက်မြားစွာတွင် အပြည့်ပြည့်
လောင်းထည့်ထားလေ၏။

ဘရွန်းက "သောင်းကျန်းဝံ့သူ" ဟု အမည်ပေးထားသော
အပြေးသန်သည့် မြင်းကြီးကိုစီး၍ ပါတီပွဲသို့ ရောက်လာ၏။
သူ့ကိုမြင်လိုက်ကြသော မိန်းမပျိုများအားလုံး ပျော်ပျော်ကြီး
အလန်းပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ကြလေ၏။ မကြာမီမှာ ပင်
အခန်းအသီးသီး၌ ဂီတသံဖြင့် ပြည့်လျှမ်းသွားပြီး လူတိုင်း ကကြ၊
သီချင်းဆိုကြနှင့် ရှိသွားလေ၏။

ဆရာကရိန်းက ကာထရီနာနှင့် ပျော်ပျော်ကြီးတွဲကနေစဉ် သူတို့
နှစ်ယောက်ကို မနာလိုသော စိတ်ထားဖြင့် ဘရွန်းက
စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ညကား ချဉ်းနင်းဝင်ရောက် လာလေပြီ။
တီးမှုတ်နေသော ဂီတသံလည်း ရပ်သွားပြီး လူငယ်လူရွယ်တို့

အတူတူထိုင်ကြရင်း တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲ၏ ဇာတ်လမ်းများကို ပြောသူကပြော၊ နားထောင်သူက နားထောင်ဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြလေ၏။

မကြာမီမှာ ပင် အိပ်ပျော်နေသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီး၏ ဇာတ်လမ်းများကို သူတို့ ဆက်ပြောလာကြ၏။ ပြောပြနေသော ဇာတ်လမ်းများ ထဲမှ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ဇာတ်လမ်းမှာ ပျောက်ဆုံးသွားသော သူခေါင်းပြတ်ကြီးကို ရှာဖွေနေသည့်

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်အကြောင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ လယ်သမားတစ်ယောက်က ထိုခေါင်းပြတ်မြင်းစီးသမားနှင့် မြင်းစီးပြိုင်ခဲ့ပုံအကြောင်းကို ပြောလာ၏။ ထိုလယ်သမားက သူ့မြင်းကို မြန်သည် ထက်မြန်အောင် အပြေးစိုင်းနေစဉ် ခေါင်းပြတ်မြင်းစီးသမားကလည်း ချုံပုတ်များ၊ ကျောက်တုံးများ ပေါ်ကျော်လျက် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာကြောင်း၊ သူက ရှေ့မှ သွား၊ ခေါင်းပြတ်က နောက်မှ လိုက်ဖြင့် အပြေးစိုင်းလာကြသည် မှာ ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်အဆုံးထိပင် ရောက်လာကြောင်း၊ ထိုအခါ ခေါင်းပြတ်မြင်းစီးသမား ရုတ်တရက် မြင်းကိုရပ်လိုက်ကြောင်း၊ ခေါင်းပြတ်မြင်းစီးသမားတွင် အဝတ်အစားများ နှင့် အသားများ၊ အရေခွံများ မရှိတော့ကြောင်း၊ ထိန်ထိန်တောက်လင်းနေသော လအလင်းရောင်အောက်တွင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးအရိုးစုများ သာ ကျန်တော့ကြောင်းပင်။

အိပ်ပျော်နေသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းများ လည်း ပြော၍ ကုန်လေပြီ။ ပါတီလာတက်ကြသူများ လည်း ပြန်ချိန်ရောက် လာလေပြီ။ သွားတော့မယ်နော်ဟု ကာထရီနာအား နှုတ်ဆက်စကားပြောနေချိန်အထိ ဆရာကရိန်းမှာ အလွန်ကိုပျော်နေလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်

အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ကာထရီနာအနေဖြင့် အဆုံးသတ်
လိုက်လေပြီလား။ အလွန်ကို ကြေကွဲဆို့နှင့်စွာဖြင့် ဆရာကရိန်း
ထွက်ခွာလာခဲ့ရပါ၏။ ဆရာကရိန်းက ဘရွန်းကို မနာလိုအောင်
လုပ်ခဲ့သည် အား ကာထရီနာ မြင်တွေ့ခဲ့လိုက်သည် လော။
ထိုမနာလိုမှုကပင် ကာထရီနာအား ဘရွန်းက လက်ထပ်လိုက်လိုသည်
လော။

ဟုတ်ပါသည် ။ တောင်ကုန်းများ ဝန်းရံထားသည့်
သူ့ရွာလေးဆီသွားရာ ခရီးရှည်ကြီးကို ဆရာကိန်းမြင်းစီးလျက်
စပြန်လာနေပါပြီ။ ဆရာကရိန်းဘဝတွင် ဤမျှလောက် တစ်ခါမျှ
အထီးကျန်သည် ဟု မခံစားခဲ့ဖူးပေ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များ စွာက
လူတစ်ယောက်ကို သူပုန်များက သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသည့်နေရာဖြစ်သည့်
သစ်ပင်နားနီးလာသောအခါ ဆရာကရိန်း လေချွန်၍
အကြောက်ဖြေလိုက်၏။

ထိုသစ်ပင်ပေါ် ဖြူဖြူအရာတစ်ခု ရွှေ့လိုက်သလားဟု
ကြည့်မိလိုက်ရင်း အတွေးများ ပွားသွား၏။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။
ထိုဖြူဖြူ အရာမှာ လမင်း၏ တောက်ပနေသော အလင်းရောင်၊
သစ်ပင်လှုပ်ခတ်သွားစဉ် လမင်း၏ အလင်းရောင်ရွှေ့သွားသည် ဟု
ထင်ရသော အလင်းဖြူဖြူရောင်။ ထို့နောက် ဆူညံသံတစ်ခု
ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ခါသွား၏။ မြင်းကို
မြန်မြန်ပြေးအောင် ဖနောင့်နှင့်ကန်ပစ်သည် ။ မြင်းအိုကြီးက
မြန်မြန်ပြေးရန် အားထုတ်လိုက်ပါ၏။ သို့သော် ထိုအားထုတ်မှုက
မြစ်ထဲကျလုလု ဖြစ်သွားလေ၏။ ဆရာကရိန်းက မြင်းကို ထပ်၍
ဖနောင့်နှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ပြန်၏။ မြင်းအိုကြီး မြန်မြန်ပြေးရရှာ၏။
ထိုသည် ၏ နောက် မြင်းအိုကြီး ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်၏။

မြင်းကိုကျော်ကာ မြင်းရှေ့မြေကြီးပေါ် ကျသွားလုမတတ်
အပစ်ခံရသလို ဖြစ်သွား၏။ ထိုနေရာကား မြစ်၏ ဘေး
မှောင်မှောင်တောအုပ်အတွင်း၌ ရှိနေကာ ချုံပုတ်များကလည်း
နိမ့်နိမ့်ပါးပါး ပေါက်နေသောနေရာများ ၊

ရုပ်ဆိုးဆိုးအကျည်းတန်လှသော အရာတစ်ခုက မတ်တတ်ရပ်လျက်။
ထိုရပ်နေသောအရာကား ကြီးလည်း ကြီး၊ မဲလည်း မဲမဲနှင့်။ ထိုအရာက
မရွေ့လျား။ သို့သော် ဧရာမဘီလူးကြီးတစ်ကောင်က ခုန်ထွက်ရန်
အသင့်ဖြစ်နေပုံမျိုး။ ဆရာကရိန်းကြောက်လွန်း၍ ဆံပင်များ ပင်
ထောင်သွား၏။ ပြေးဖို့ လွန်စွာနောက်ကျသွားလေပြီ။ ကြောက်နေ၍
တစ်ခုသော သူလုပ်နိုင်သည့်အရာသာ သူလုပ်လိုက်၏။ သူ၏
တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား နေသော အသံမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော
ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ထဲ ပေါက်ကွဲထွက်လာ၏။

"ဘယ်သူလဲ . . ."

ထိုမဲမဲကြီးအရာက ပြန်မပြေး။ ဆရာကရိန်းက ဘယ်သူလဲဟု
ထပ်မေးပြန်၏။ သို့တိုင် ဖြေသံကထွက်မလာ။ ဆရာကရိန်း၏
မြင်းအိုကြီး ရှေ့ဖက်ဆီ စလျှောက်သွားတော့၏။ မဲမဲအရာကြီးကလည်း
ဆရာကရိန်း၏ မြင်းအိုကြီးဘေးတစ်လျှောက် အမှောင်ထဲမှ
လိုက်ရွေ့နေ၏။ ဆရာကရိန်းက သူ့မြင်းအိုကြီးအား ပို၍
မြန်မြန်ပြေးအောင် နှင်၏။ မဲမဲအရာကြီးကလည်း သူ့မြင်းအိုကြီး
ပြေးသည့်နှုန်းဖြင့် ဘေးတစ်လျှောက် လိုက်ပါနေ၏။ ဘေးခြမ်းကပ်၍
သူတို့ ပထမတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်းနှင့်နေကြ၏။ စကားလုံးတစ်လုံးမျှ
မပြော။

ဆရာကရိန်း ရင်ထဲ ဆို့တစ်တစ်ဖြစ်လာ၏။

တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်ရောက်သောအခါ ဆရာကရိန်းကော၊
ထိုမဲမဲကြီးတို့ ပါ သစ်ပင်များ ၏ အရိပ်ပေါ်ဖြတ်ပြေးကြ၏။
ခေတ္တခဏလေး လ၏ အရောင်တောက်ပ လင်းလက်လာလိုက်စဉ်တွင်
ဆရာကရိန်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ ဘာကြောင့်ပါနည်း။
လရောင်ထိန်ထိန်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသော ထိုမဲမဲအရာကြီးကား
မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ထို့အပြင် မြင်းပေါ်မှာ
စီးနေသူလည်း ရှိလို့ ပါလား။ သို့သော် ထိုမြင်းပေါ် စီးနေသူ၏
ကိုယ်ပေါ်တွင် ခေါင်းက ရှိမနေ။ ခေါင်းက စီးနေသူ၏ ရှေ့၊
မြင်းပေါ်တွင် ရှိနေ၏။

ဆရာကရိန်းက သူ့မြင်းအိုကြီးအား ရှိသမျှ အားအကုန်သုံးကာ
ဖနောင့်နှင့်ကန်၊ ကြိုးနှင့်လည်း ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ အိပ်ပျော်နေသော
ချိုင့်ဝှမ်းကြီးရှိ ချုံပုတ်များ ၊ သစ်ပင်များကို တစ်ဟု
န့်ထိုးဖြတ်ပြေးလာရာ ဝေးဝေးလာ၏။ ဝတ်ပြုဆုတောင်း
ကျောင်းအိုကြီးဘေးရှိ တံတားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ
ခေါင်းပြတ်မြင်းစီးသမား ရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူမြှုပ်နှံရာသီချင်းဆီ
ပြန်လှည့်လာ၏။

"တံတားဆီကိုသာ ငါအရင်ရောက်ရင် ငါဘေးကင်းပြီ။" ထိုသို့
ဆရာကရိန်းတွေ့ကာ သူ့မြင်းအိုကြီးကို ဖနောင့်နှင့် ထပ်ပေါက်ပြန်၏။
မြင်းအိုကြီးကား လျင်မြန်လှသော မိုးကြိုးသံကို ပြိုင်၍
ပြေးနေသည့်အလား တံတားပေါ်သို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။
ခေါင်းပြတ်မြင်းစီးသမားသည် သူ့ရှေ့တွင် ချထားသော သူ့ခေါင်းကို
ကောက်ယူလိုက်ကာ အားပါပါဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်သည် ကို
ဆရာကရိန်း မြင်လိုက်ရ၏။ လေထဲလွင့်လာသော ခေါင်းကြီးကား
ဆရာကရိန်း၏ မျက်နှာကို ထိမှန်သွား၏။ ထိုထိမှန်ချက်ကြောင့်

ဆရာကရိန်း မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားကာ အောက်ဖက်ဖုန်မှုန့်ထဲ ကျသွား၏။

နောက်ရက်တွင် တော့ မြက်များကို အေးအေးချမ်းချမ်းစားနေသော မြင်းအိုကြီးကို ရွာသားများ တွေ့ရှိလိုက်ကြ၏။ သို့သော် ဆရာကရိန်းကိုမူ ရှာမတွေ့ကြ။ ချိုင့်ဝှမ်းအနံ့ ရွာသားများ ခြေလျင်လျှောက်၍ ရှာကြ၏။ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးကိုဖြတ်၍ အပြေးသွားခဲ့သော ဆရာကရိန်း၏ မြင်းခြေရာများကို ရွာသားများ တွေ့လိုက်ကြရ၏။ တံတားအနီးဖုန်မှုန့်ပေါ်တွင် ဆရာကရိန်း၏ ဦးထုပ်ဟောင်းတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့လိုက်ကြရ၏။ သို့သော် ရွာသားများ ဆရာကရိန်းကို ရှာမတွေ့ကြ။ ဆရာကရိန်း၏ ဦးထုပ်ဟောင်းဘေးတွင် လဲလျောင်းနေသော အရာတစ်ခုကိုသာ တွေ့လိုက်ကြရ၏။ ထိုအရာကား ကွဲနေသည့်ရွှေဖရုံသီးအလုံးတစ်လုံးပင်။

ရွာသားများကား ဆရာကရိန်း၏ အကြောင်းကို ရက်သတ္တပတ်များစွာ ကြာသည့်တိုင် ပြောဆိုနေကြဆဲ။ ဤချိုင့်ဝှမ်းရှိ ကြောက်လန့်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းများ ရွာသားများ သတိတရရှိနေကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မတော့ ရွာသားများ ယုံကြည်မှတ်ယူသွားသည် မှာ ထိုခေါင်းပြတ်မြင်းစီးသမားက ဆရာကရိန်းကို ခေါ်သွားသည် ဟု ပင်။

ကာလအချိန်အတော်ကြာသော် လယ်သမားအဖိုးကြီးတစ်ယောက် နယူးရော့မြို့တော်သို့ အလည်အပတ်ရောက်သွားရာမှ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအဖိုးကြီးက ပြောပြလာသည် မှာ နယူးရော့မြို့တွင် ဆရာကရိန်းကို သူ သေသေချာချာမြင်ခဲ့ကြောင်းပင်။ အဖိုးကြီးစဉ်းစားမိသည် မှာ

ကာထရီနာကို ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်လိုက်ရသဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော
ချိုင့်ဝှမ်းကြီးမှ ဆရာကရိန်း တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်သည်
ဟု ။ ကာထရီနာအတွက်မူကား သူမ၏ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ က
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခု ဆင်ယင်ပေးလိုက်ခြင်းပင်
ဖြစ်၏။ လက်ထပ်သူကား "ဘရွန်း"နှင့်။ သတို့ သားဘရွန်း၏
အပြုံးကိုကြည့်ရန် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲသို့ လူများ လာကြ၏။
ထိုအပြုံးမျိုးပြီးလေတိုင်း ဆရာကရိန်း၏ နာမည်ကို
ပြောပြောနေသယောင် ရှိ၏။ ဆရာကရိန်း၏ ဦးထုပ်ဟောင်းဘေး
လဲကျနေပြီး ကွဲအက်နေသည့် ရွှေဖရုံသီးအကြောင်း
တစ်ယောက်ယောက် ပြောလိုက်တိုင်း ဘရွန်းက ကျယ်လောင်စွာ
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပုံကြောင့် ရွာသားများ
အတွေးတစ်ခုခု ဝင်ဝင်သွားတတ်လေ၏။

The Legend of Sleepy Hollow

By Unknown Author

March 1993, American Mosaic